Р Е Ш Е Н И Е
№ 41999

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов
ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Петър Савчев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8627** по описа за **2026** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от Ц. Т. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу решение № 2065 от 10.06.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 1968/2026 г. , с което е потвърден електронен фиш серия К, № 8146389, издаден от СДВР - МВР, с който на касатора, в качеството му на законен представител на „ФРЕСКО ФМ“ ООД – собственик на МПС „тесла“, модел „Х“ , рег. [рег.номер на МПС] , е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 100 лв., на основание чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 182, ал.1, т. 2 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от същия закон /нарушена допустима максимална скорост в населено място/.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на въззивното съдебно решение поради съществено нарушение на процесуалните правила. По-конкретно, навежда, че той е един от двама законни представители /управители/ на собственика на МПС - „ФРЕСКО ФМ“ ООД, като въззивният съд не е обсъдил възражението му, как в хипотезата на чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 188, ал. 2 от Закона за движението по пътищата. Моли отмяна на решението и връщането му за повторно разглеждане от друг състав на въззивния съд, който да обсъди довода му. Претендира деловодни разноски.

Ответникът по касационната жалба я оспорва изцяло и моли да се остави в сила обжалваното решение. Моли присъждане на деловодни разноски. В съдебното заседание ответникът по касационната жалба не се представлява.
Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:
Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК във вр. чл. 63в ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.
Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.
Въззивното съдебно решение е правилно, като не са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:
От фактическа страна въззивният съд е установил, че на 18.09.2023г., в 12:56 часа, в [населено място], на [улица], с посока на
движение от [улица]към Околовръстен път, при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч в населено място, с мобилна система за видеоконтрол АТСС С. М № MD 1192, позиционирана до пътното платно, била засечена скорост на движение на МПС – марка „Т.“, модел „Х“ с рег. [рег.номер на МПС] , 80 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава – 50 км./ч., т.е. превишение – 30 км./ч. Лекият автомобил бил регистриран на „“Фреско ФМ“ ООД представлявано от управителя Ц. Т. К.. Въз основа на тези данни срещу К. бил издаден ЕФ серия К № 8146389/2023г. , издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 189, ал.4, вр. чл. 182, ал.1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева. / 51.24 евро/.
Горепосочената фактическа обстановка не се оспорва от касатора и във връзка с това не се навеждат касационни основания. Както се посочи, касаторът единствено възразява, че не е обсъдено възражението му, че той е един от двама законни представители /управители/ на собственика на МПС - „ФРЕСКО ФМ“ ООД, като въззивният съд не е обсъдил възражението му, как в хипотезата на чл. 189, ал. 5 във вр. чл. 188, ал. 2 от Закона за движението по пътищата е санкциониран той /в относимата редакция преди изменението - бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.05.2026 г./, а не другия управител. Настоящата инстанция приема, че необсъждането на възражения на санкционирания е съществено процесуално нарушение, което ограничава неговите процесуални права, което е касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 3, т. 1 от НПК. Това е така, когато необсъденото възражение е съществено с оглед на резултата от въззивното оспорване. Видно е от материалите по делото, а и не се оспорва, че санкционираният е един от двама законни представители /управители/ на собственика на МПС - „ФРЕСКО ФМ“ ООД, като въззивният съд не е обсъдил възражението му, как в хипотезата на чл. 189, ал. 4 във вр. чл. 188, ал. 2 от Закона за движението по пътищата е санкциониран той, а не другия управител. Безспорно по делото е, че след връчване на електронния фиш, санкционираният не е подал декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП /в относимата редакция преди изменението - бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.05.2026 г./, с която да посочи друго лице, което е извършило нарушението. Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, а съгласно ал. 2, когато собственикът или ползвателят, вписан в

свидетелството за регистрация на пътното превозно средство, с което е извършено нарушението, е юридическо лице или едноличен търговец и неговият законен представител не декларира на кого е предоставил управлението на превозното средство, предвиденото по този закон наказание се налага на законния представител на собственика, съответно на ползвателя. Чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП. Законовата презумпция за авторство на деянието в конкретния случай може да бъде оборена от законния представител собственика на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение и е издаден електронен фиш при условията и по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП /в относимата редакция преди изменението - бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.05.2026 г./, със средствата, посочени в тази разпоредба – като представи в 14-дневен срок от получаване на електронния фиш писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач. Ако законният представител на моторното превозно средство не представи в срока по чл. 189, ал. 4 ЗДвП декларация и СУМПС на действителния водач, законовата презумпция за авторство на деянието остава необорена и се ангажира административнонаказателната отговорност на собственика/ползвателя. С предвиденото в цитираната разпоредба, специалният закон – ЗДвП, дерогира общия принцип за личната отговорност за извършеното административно нарушение по чл. 24, ал. 1 ЗАНН. Ако касаторът не е сторила необходимото, за да представи посочените в чл. 189, ал. 5 ЗДвП /в относимата редакция преди изменението - бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.05.2026 г./ доказателства в СДВР, за да бъде анулиран издаденият срещу него електронен фиш, същият сам и поради бездействието си се е поставил в положение да не може да изпълни изисканите от закона предпоставки за анулиране на електронния фиш. При неподаване на декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач в срока по чл. 189, ал. 5 ЗДвП /в относимата редакция преди изменението - бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.05.2026 г./, правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, и е преклудирана възможността да бъде оспорено авторството на деянието, включително и на съдебна фаза на процеса. Обективната невъзможност на касатора да проведе доказването по административния ред на чл. 189, ал. 4 ЗДвП е в негова тежест. В този смисъл е съдебната практика /Решение № 15879/29.11.2013 г. на ВАС по адм.д. № 5412/2013 г. , Решение № 5718/20.05.2024 г. на АССГ по адм.д. № 271/2024 г./.

Предвид изложеното до тук, обсъждането на въпроса за това, кой следва да понесе административната санкция, не е съществен с оглед изхода на делото. Следователно, необсъждането на възражението за това, как е направен изборът на единия от двамата управители, който следва да понесе административната санкция, е несъществено процесуално нарушение.

Предвид всичко изложено до тук следва да се приеме, че касационната жалба е неоснователна.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на 66,47 евро за касационната инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във.вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2065 от 10.06.2026 г. на Софийския районен съд, НО, 134-ти състав, постановено по НАХД № 1968/2026 г.

ОСЪЖДА касатора Ц. Т. К., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 66,47 евро деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.